

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים וילדים

כרשת במדבר השע"ח

מנין בני ישראל

שְׁלוֹם יְלָדִים! הַשָּׁבֶת אֲנַחְנוּ מְתַחִילִים חֲמֵשׁ חֳדָשׁ, "בַּמִּדְבָּר". בְּסֹפֵר בַּמִּדְבָּר מְסַפֵּר עַל הַהֲלִיכָה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וְעַל כָּל מִיְנֵי אַרְוָעִים שֶׁקְרוּ שֵׁם. בְּסוּף הַחֲמֵשׁ נִגִּיעַ כָּבֵד מִמֶּשׁ קְרוֹב לְכַנִּיסָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

בַּפְּרָשָׁת בַּמִּדְבָּר מְסַפֵּר שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ לְסַפֹּר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מִדּוּעַ ה' רָצָה לְסַפֹּר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? הֲרֵי הוּא יוֹדֵעַ כְּמֹה הֵם גַּם בְּלֵי לְסַפֹּר אוֹתָם!

אַתֶּם יוֹדְעִים, יְלָדִים, שֶׁכֶּאֱשֶׁר כְּשִׂישׁ לָנוּ בְּאַרְנַק סְכוּם כֶּסֶף

שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאַבָּא וְאַמָּא אוּ מִסְּבָא וְסִבְתָּא - הֲרֵבָה פְּעָמִים אֲנַחְנוּ נִהְגִּים לְסַפֹּר אֶת הַכֶּסֶף שׁוֹב וְשׁוֹב. גַּם כְּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים כְּבָר מֵהוּ סְכוּם הַכֶּסֶף, אֲנַחְנוּ נִהְגִּים לְסַפֹּר אוֹתוֹ, בְּגִלְל שֶׁאֲנַחְנוּ שְׂמֵחִים בּוֹ.

כִּךְ גַּם ה' סוֹפֵר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, בְּגִלְל שֶׁהוּא כָּל כִּךְ אוֹהֵב אוֹתוֹ. ה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה רַבְּנוּ לְסַפֹּר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּדִּי שְׁנַרְגִּישׁ כְּמֹה הוּא אוֹהֵב אוֹתָנוּ וְרוֹצֵה לְהַזְכֵּר בָּנוּ שׁוֹב וְשׁוֹב!

4 תיקון ליל
שבועות

7 תפזורת

ערוץ מאיר
ילדים

לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

סיפורו האישי של אפרים, מפקד משמר הכנסת

"דוד, הרשה נא לי לשתף אותך בסיפור האישי שלי. אז תבין יותר את שמחתי.

אני ניצול שואה. עליתי בודד ארצה בגיל 14 באוניית מעפילים בקשיים רבים. נותרתי היחיד מכל משפחתי. אחרי שהייתי בוכה כל יום על הורי ועל כל משפחתי, הייתי גם חושב קצת: 'מהי הנקמה הגדולה שאני כילד בודד יכול לבצע בגרמנים ימ"ש?' לאחר חשיבה כמעט יומיומית הגעתי למסקנה שהנקמה הגדולה תהיה בכך שאתגייס לצה"ל ואחר כך אקים משפחה במדינת ישראל. העובדות האלה מהוות ניצחון מוחץ על הגרמנים שרצו למחוק שם ישראל מן העולם!

כשסיפרתי זאת לראש ממשלת ישראל, מר דוד בן גוריון ז"ל, בשנותי הראשונות, אמר לי בתגובתו: 'זוהי לא רק נקמה גדולה אלא נקמה מתוקה שלא משאירה לך בלב משקעים של חרטה'."

"אפרים, בוקר טוב. איך אתה מרגיש בבוקרו של יום הזיכרון לחללי צה"ל?" פנה אל אפרים דוד ידידו הקרוב.

"רגשות מעורבים יש לי ביום זה. מצד אחד, עצוב לי מאוד בכל שנה כשאני נזכר באלפי החיילים שלנו שנפלו על הגנת המדינה מאז המחתרות, לפני קום המדינה, ובמהלך קיומה עד ימינו אלה."

"ומצד שני...?" מיהר דוד לשאול.

"כן, מצד שני אני לא יכול שלא לשמוח על המתנה הגדולה שקיבלנו מהם: מדינה יהודית, מקום קטן-גדול לכל היהודים בעולם."

"אפרים, מעניין לשמוע ומעורר התפעלות שאתה יכול גם לשמוח למרות הצער הגדול..."

הסיפור באדיבות אתר "מידה טובה בפרשה"

"וַאִישׁ עַל דָּגְלוֹ לְצַבְאָתָם..." -

הפרשה מלמדת על **משומר כבוד** [כבוד מלכות]

להרחבה:

כל הזכויות שמורות • WWW.MIDATOVA.CO.IL

<<<

"כמה זמן אתה משמש בתפקיד 'מפקד משמר הכנסת'?"

"כבר שלושים שנה".

"לפי דברך, מלווה אותך תמיד תחושת גאווה שרק הולכת וגוברת".

"נכון תמיד, והיום במיוחד".

"מה מיוחד ביום זה?"

"היום זהו הטקס האחרון שאני מלווה את המשמר, בטקס האזכרה המרכזי לחיילי צה"ל ומערכות ישראל. דע לך שמאז שהעליתי על גופי את המדים האלה, כל אביזר בהם מעורר בי התרגשות, החל מהבגדים, דרך דרגות הקצונה וכלה בסמל המדינה המעטר את שרוול חולצתי".

"אם נחזור לתחילת השיחה, אוכל לומר שגם היום אתה חש רגשות מעורבים. האמנם?"

"אכן, כן. אני שמח לסיים ולפנות את תפקידי לאחר, לתפקד 'במשרה מלאה' כסבא לנכדים רבים שזכיתי, אבל קשה לי להיפרד מהמקום הנכבד הזה שמהווה מקור לגאווה לאומית לכל יהודי בעולם.

היו חסרים לי המפגשים עם 'עמך ישראל' שבאים לבקר בכנסת, ואתגעגע לחיילי צה"ל המכבדים את הטקס בהרצל בדגלנות מרשימה. אנצל את הפנאי למסירת שיחות בבתי ספר על תפקידי בעבר ועל הכנסת בכלל וזה יתן לי סיפוק רב".

"אני בהחלט מסכים שחשוב לנוער לשמוע אותך. זה יוסיף להם גאווה לאומית ויראה להם מבט חשוב על השואה, מבט של נער שהפך למפקד משמר הכנסת, בזכות עקשנותו להתקדם ולא לשקוע באבל על משפחתו. בהצלחה רבה".

תיקון ליל שבועות

שהחליט להקדיש חלק מחייו למען הגנת עם ישראל, ולכן הוא ממשיך לשרת שנים נוספות בצבא"ל. אביו של איציק היה איש קבע בצבא, והדבר דרש ממנו פעמים רבות להיעדר מהבית.

בשבתות רבות ולפעמים גם בחגים – היו בני משפחתו של איציק בביתם, ללא אבא. במיוחד הדבר היה קורה בזמנים של מתיחות בטחונות, אז נאלץ אביו של איציק להיות בצבא לזמנים ארוכים ולהיעדר מהבית יותר.

באותה שנה הודיע אבא לבני ביתו שהוא ייאלץ להיות בצבא גם בחג השבועות. "אני מאוד לא אוהב לעשות זאת", סיפר לילדיו. "במיוחד בחג השבועות בו קיבלנו את התורה, אני משתדל תמיד להיות בבית ולהשתתף ב'תיקון' בבית הכנסת. אך השנה בעקבות המתיחות הבטחונית אין לי ברירה ואאלץ להיעדר מהבית", סיפר בצער.

זוהי הסיבה לכך שאיציק לא רצה להשתתף בדיון שהתקיים בין הילדים בגינה. הוא ידע שהוא לא יוכל לספר שגם הוא יגיע ללימוד בבית הכנסת. הוא כבר השלים עם העובדה שכל הילדים יסתובבו כשבידם סוכריות מיוחדות, ולו לא תהיה אחת כזו, אך לא רצה להתבייש בפני החברים.

ליל שבועות הגיע. אמא של איציק הכינה סעודה טעימה במיוחד לכבוד החג, אך לסעודה היה טעם קצת מריר, בגלל שאבא לא השתתף בה. בזמנים

איציק התקרב לקבוצת הילדים שהתגודדה בקצה הגן הצבורי. בשבת אחרי הצהריים מתאספים החברים בגינה ומספרים חוויות מהשבוע האחרון. איציק אוהב מאוד לדבר עם החברים, ולכן הוא התקרב אל הקבוצה וניסה להבין באיזה נושא הם עוסקים.

כאשר איציק הבין במה מדובר, הוא נסוג לאחור והתחיל להתרחק. מדוע? בואו ונסביר לכם.

הילדים דיברו על "תיקון ליל השבועות" הקרוב. כמנהג רבים בעם ישראל להיות ערים בליל חג השבועות, תכננו גם הילדים להגיע ללימוד בלילה. אבל לילדי השכונה של איציק היה עניין מיוחד בזה. בבית הכנסת השכונתי היה גבאי מבוגר שהיה לו מנהג מיוחד בליל שבועות: כל ילד שהיה מגיע עם אביו ללמוד בבית הכנסת במשך כשעה, היה מקבל סוכריה מיוחדת על מקל. אלו היו סוכריות מיוחדות שהגבאי היה משיג במיוחד למטרה הזו, וכל הילדים רצו מאוד לקבל אחת מהן.

איציק ידע שהשנה הוא לא יוכל לקבל סוכריה מהגבאי. מדוע? כי הוא לא יגיע לבית הכנסת לתיקון ליל שבועות. אביו של איציק הוא "איש קָבֵע". מה זה "איש קבע"? איש קבע הוא אדם

עיניו של איציק אורו. "מה, אז כן אשתתף בתיקון?", שאל כלא מאמין.

איציק התארגן מהר ויצא עם הגבאי לבית הכנסת. בדרך סיפר הגבאי לאיציק מה קרה: "דע לך, איציק, שאביך אדם צדיק והוא אוהב את התורה בכל ליבו. וגם אותך אבא אוהב במיוחד", אמר הגבאי בקריצה.

"לפני כניסת החג, הוא התקשר אליי ובפיו בקשה מיוחדת: 'איני מסוגל לחשוב על כך שבני איציק לא ישתתף בתיקון חג השבועות. תמיד הקפדתי שיבוא איתי, ואני יודע שהוא יצטרע מאוד אם לא יוכל להשתתף. כמובן גם יכאב לו שלא יזכה לקבל את סוכרית חג השבועות שלך', אמר לי אביך. 'אם תוכל לדאוג למישהו שיוכל ללוות אותו לבית הכנסת ולהחזירו, אשמח מאוד'". הגבאי הוסיף ואמר: "החלטתי לקחת על עצמי את המשימה. כך גם תוכל להשתתף בתיקון, וגם את הסוכריה שלנו לא תפסיד".

"והכי חשוב לי", סיים את דבריו, "שתראה איזה אבא אוהב יש לך, ועד כמה חשוב לו שתלמד תורה. למרות שאבא עסוק בצבא בדברים מאוד חשובים ודחופים, הוא לא שכח לדאוג לך, שתזכה להשתתף בתיקון ליל השבועות".

כאלו איציק מהרהר לעצמו: 'מדוע אבא בחר בעבודה כזו קשה, שבגללה עליו להיעדר מהבית אפילו בשבתות וחגים?'

הסעודה הסתיימה ואיציק התכוון ללכת לישון. הוא העדיף למהר ולעלות למיטה – לפני שישמע את קולות הילדים שהולכים ברחוב לבית הכנסת עם אביהם.

לפתע נשמעו דפיקות בדלת. בני הבית הסתכלו זה על זה: מי דופק בדלת בשעה שכזו בליל החג? אמא פתחה את הדלת ובפתח עמד לא פחות מאשר גבאי בית הכנסת!

"הו! איזה כבוד הוא לנו שגבאי בית הכנסת הגיע לבקרנו!" אמרה אמא בחשיבות. "מה הביאך אלינו?"

הגבאי דיבר עם אמא כמה משפטים, ואז אמא קראה לאיציק: "איציק בוא לכאן!". איציק לא הבין מדוע הגבאי הגיע. הוא רצה כבר להירדם ולשכוח מכל העניין...

"בוא, איציק", אמר הגבאי. "אתה בא איתי לבית הכנסת. אין סיבה שלא תשתתף ב'תיקון ליל שבועות'. אני כבר אחזיר אותך הביתה מאוחר יותר".

שאלות בכרשה

1. באיזה תאריך ציווה ה' את משה למנות את בני ישראל?
2. מי היה נשיא שבט יהודה?
3. מאיזה גיל ספרו את בני ישראל?
4. איזה שבט לא נמנה יחד עם שאר שבטי בני ישראל?
5. על מי נאמר שהיו "נתונים נתונים"? מהי כוונת הביטוי הזה?
6. כמה היו הלווים כאשר מנו אותם?
7. מה היה תפקידם של בני קהת?

חידת חדגא: מהיכן לומדים שהמלמד את בן חברו תורה, באלו ילדו?

תפזורת

ת	ח	ג	ס	ו	ד	ש	ע	ד	נ	א
ב	ל	ר	ב	ד	ס	ב	ה	ג	ח	ה
י	ס	ש	ס	ת	ב	ט	ה	ל	ע	ר
ת	ח	ו	ל	ס	ס	י	א	י	ש	נ
צ	צ	נ	י	ד	נ	ס	ג	ס	ה	א
ב	ע	כ	ד	ס	י	ד	ט	י	ת	ס
ס	ל	ד	צ	ס	י	י	ו	ל	א	ט
ט	ע	ו	י	ר	נ	ע	ב	כ	ז	צ
ו	ע	ק	א	ר	פ	פ	כ	ע	ח	ט
ת	ה	ק	ב	י	נ	ר	ב	ד	נ	פ

במדבר
מניין
נשיאים
לויים
גרשון
קהת
מררי
משה
אהרן
דגלים
שבטים
מטות

חידת פולקע: התדעו מה היה צבעם של הדגלים
של השבטים במדבר?

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

בני: נעמה, נכון תמיד קוראים את פְּרֻשֶׁת 'בַּמִּדְבָּר' לַמִּנִּי חג השבועות?
נעמה: כן, תמיד לַמִּנִּי חג השבועות, אֲךָ לַמַּעֲמִים גַּם אֶת פְּרֻשֶׁת 'נְשׂוּא'
שֶׁבָּאָה אַחֲרֵי 'בַּמִּדְבָּר' קוראים לַמִּנִּי שְׁבֻעוֹת. הַשָּׁנָה פְּרֻשֶׁת 'בַּמִּדְבָּר'
צְמוּדָה לַחַג הַשְּׁבֻעוֹת.

בני: אֵת יוֹדַעַת אִם יֵשׁ לְכָךְ סֵפֶה? יֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין 'בַּמִּדְבָּר' לַחַג הַשְּׁבֻעוֹת?
נעמה: אֲנִי יוֹדַעַת שְׂאֹחַד הַכִּלְלִים לַקְּבִיעַת פְּרֻשִׁיזוֹת הַשְּׁבֻעוֹת הוּא שֶׁפְּרֻשֶׁת
'בְּחֻקֹּתַי' שְׂאוּתָהּ קְרָאנוּ בַּשְּׁבֻעוֹת שְׁעֵבֶר, תִּקְרָא לַמִּנִּי חג הַשְּׁבֻעוֹת. אֲבָל
אֲנִי לֹא זוֹכֶרֶת שְׁיֵישׁ קֶשֶׁר מִמָּשִׁי חג הַשְּׁבֻעוֹת לַמְּרֻשֶׁת 'בַּמִּדְבָּר'.

יונתן: אֲבָל ה' נָתַן אֶת הַתּוֹרָה לְשִׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִיוּ בַּמִּדְבָּר!

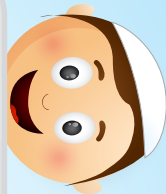
בני: נְכוּן, אֲבָל זֶה עֵדוּן לֹא מִמָּשׁ קֶשֶׁר... עִם יִשְׂרָאֵל הִיָּה בַּמִּדְבָּר כְּשֶׁהוּא
קִבַּל אֶת הַתּוֹרָה אֲבָל מִי אָמַר שְׁיֵישׁ קֶשֶׁר בֵּין הַמִּדְבָּר לַתּוֹרָה דּוֹקָא?

נעמה: הָאֲמַת, יֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין הַתּוֹרָה לַמִּדְבָּר. לֹא לַחֲנִים הַתּוֹרָה נִתְּנָה
בַּמִּדְבָּר טִיבִי. חֲז"ל לַמְדוּ אוֹתָנוּ שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה בַּמִּדְבָּר כְּדִי לַלְמֹד אוֹתָנוּ
שְׂאִין הַתּוֹרָה נִקְבִּיט אֲלָא כְּמִי שֶׁמַּחֲשִׁיב אֶת עַצְמוֹ כַּמִּדְבָּר.

טליה: מַה זֶה אוֹמֵר שֶׁהוּא מַחֲשִׁיב אֶת עַצְמוֹ כַּמִּדְבָּר?

נעמה: זֶה אוֹמֵר שֶׁכְּדִי שְׂאָדָם יוֹכַל לַלְמוּד תּוֹרָה כְּרָאִי וּלְהִתְמַלֵּא מִמֶּנָּה,
הוּא צָרִיךְ לִהְיוֹת בַּעַל מִדּוֹת טוֹבוֹת וְלֹא לִהְיוֹת רַגְזוֹן וְקִפְזוֹן. הַמִּדְבָּר הוּא
מְקוֹם פְּתוּחַ שְׁבוּ כָּל מִי שְׂרוּצָה יוֹכַל לַלְכֹת. כִּךָ הָאָדָם יִתְנַהֵג יִפְה לְבִנֵי
אָדָם אַחֲרִים, וְגַם וְלַמִּד תּוֹרָה אֲנָשִׁים אַחֲרִים. כִּךָ הוּא יוֹכַל לְזַכּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה
תְּהִיָּה חֶלֶק מִמֶּנּוּ. זֶה נְכוּן בְּתַלְמִידֵי חֲכָמִים גְּדוֹלִים, אֲבָל גַּם בְּכָל אָחָד
מֵאֲתָנוּ. אִם נִבְהָה כִּךָ, נִזְכֶּה גַם אֲנַחְנוּ לִהְיוֹת קֶשֶׁרִים לַתּוֹרָה וְלֵה.

בר

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.
מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא
מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!